

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

CONN IGGULDEN

Treimea

Traducere din limba engleză

SILVIU GENESCU

NEMIRA

Cuprins

<i>Mulțumirile autorului</i>	7
<i>Hărți și genealogii</i>	9
<i>Lista personajelor</i>	21
Prolog	25
PARTEA ÎNTÂI	33
PARTEA A DOUA	245
Epilog	453
<i>Notă istorică</i>	455

Anglia in timpul Războiului celor Două Roze

PARTEA ÎNTÂI

SFÂRȘITUL VERII 1454

„Oamenii zdrobiți de lege nu au altă speranță decât cea oferită de forță. Dacă legile sunt dușmanii lor, aceștia vor deveni dușmanii legilor.“

EDMUND BURKE

Castelul reveni la viață sub lumina încă rece și cenușie. Caii fură scoși din grajduri și țesălați; câinii lătrau și se încăierau, izgoniți din drum de cei care-i întâlneau în cale. Sute de tineri erau ocupați cu strângerea harnașamentelor și armelor, grăbindu-se prin curtea interioară, purtând în mâini echipamentul.

Aflat în turnul cel mare, Henry Percy, conte de Northumberland, urmărea de la fereastră forfota de pe pajiștea din jurul fortăreței sale. Dalele castelului erau calde în zăduful lunii august, însă bătrânul purta o mantie și o capă din blană, și chiar și așa o ținea strânsă la piept. Era încă înalt și zdravăn, cu toate că vârsta îl cam cocârjase. Cei șaiszeci de ani ai săi se simțeau în articulații, făcând ca toate mișcărilor să-i fie dure-roase, iar pe el iute la mânie.

Contele privi încruntat prin sticla în armătură de plumb. Orașul se trezea. Lumea răsărea odată cu soarele, iar el era gata să acționeze, după ce trăsesese de timp atât de mult. Privea cum se adunau cavalerii în armură, slujitorii lor aducând scuturi vopsite în negru ori acoperite în pânză de sac, cusută cu sfoară. Culorile lui Percy, albastru și galben, nu mai erau de văzut niciăieri, ascunse privirilor. Soldații care-i așteptau ordinul aveau

o înfățișare sumbră. O vreme, vor fi niște anonimi, cavaleri rătăcitori, fără casă sau familie. Oameni lipsiți de onoare, dacă onoarea era un lanț care-i lega.

Bătrânul pufni, frecându-se cu mâna la nas. Această înșelătorie nu va păcăli pe nimeni, însă după ce măcelul se va fi terminat, tot va putea să pretindă că niciun cavaler sau arcaș de-ai lui Percy nu luase parte la asta. Și, cel mai important lucru, cei care ridicaseră glasul împotriva sa vor fi morți și îngropați.

Stând acolo, adâncit în gânduri, îl auzi pe fiul său apropiindu-se, pintenii tânărului scrâșnind și zăngănind pe dușumea. Contele își mută privirea, simțindu-și inima bătrână tresărind de nerăbdare.

– Dumnezeu să-ți dea o zi bună! zise Thomas Percy, făcând o plecăciune.

Și el își îngădui ca privirea să-i alunece spre fereastră, spre agitația de la poalele castelului. Thomas înălță din sprâncene într-o întrebare mută, iar taică-su mârâi, iritat de pașii servitorilor ce răsunau în jurul său.

– Vino cu mine!

Fără să aștepte răspunsul, contele se strecură de-a lungul coridorului, forța autorității sale trăgându-l pe Thomas după el. Ajunse la un hol care ducea spre camerele sale private și aproape că-l trase pe fiul său înăuntru, trântind ușa în urma lor. În vreme ce Thomas stătea și privea, bătrânul străbătu încăperile, izbind ușile de perete. Neîncrederea i se citea în vinețiul tot mai intens al feței, pielea devenind mai întunecată din cauza petelor făcute de venele sparte, întinse pe chipul său, peste obraji și pe nas. Contele n-ar fi putut păli niciodată având acea culoare. Dacă fusese dobândită din cauza licorilor tari de pe la granița Scoției, asta se potrivea de destul de bine cu starea lui de spirit. Vârsta nu-l înmuiase pe bătrân, cu toate că-l uscaseră și-l înrăiseră.

Respect pentru oameni și cărți

Mulțumit că erau în sfârșit singuri, contele se întoarse la fiul său, acesta încă așteptând răbdător cu spatele la ușă. Thomas Percy, baron Egremont, nu era mai înalt decât fusese cândva tatăl lui, însă acum putea privi peste capul bătrânului gârbovit de ani. La cei treizeci și doi de ani, Thomas era în floarea vârstei, cu părul negru și brațele pline de tendoane și mușchi, dobândiți după cele mai bine de șase mii de zile de antrenament. Acum părea aproape că strălucește de sănătate și putere, pielea sa arămie nefiind atinsă de cicatrici sau urme de boală. În pofida diferenței de vârstă dintre ei, amândoi aveau mărețul nas al familiei Percy, care putea fi văzut prin zeci de țarine și sate din jurul Alnwickului.

– Acum suntem numai noi, zise contele în cele din urmă. Maică-ta are urechi peste tot. Nu pot nici măcar să-i vorbesc propriului fiu fără ca oamenii ei să nu-i spună fiecare cuvântul.

– Atunci, care-s noutățile? răspunse fiul lui. Am văzut oamenii luându-și săbiile și arcurile. E granița?

– Nu astăzi. Afurisiții aștia de scoțieni sunt liniștiți acum, deși nu mă îndoiesc că acest Douglas dă mereu târcoale pământului meu. Vor veni la iarnă, când dă foamea, încercând să-mi fure vitele. Și o să-i punem pe fugă când se-arată.

Fiul lui își ascunse nerăbdarea, știind prea bine că tatăl lui putea bate câmpii despre „viclenii scoțieni“ o oră-n șir, dacă i se dădea ocazia.

– Cu toate acestea, tată, oamenii au acoperit culorile. Cine ne amenință, de trebuie doborât de cavalerii rătăcitori?

Tatăl său se apropie de el, înșfăcând cu o mână osoasă muchia platoșei din piele.

– Familia Neville, a mamei tale, băiete, întotdeauna și pentru *totdeauna* niște Neville. Oriunde mă întorc la restriște, iată-i că-mi ies în cale!

Respect pentru oameni și cărți

Contele Percy își ridică cealaltă mână în timp ce vorbea, ținând-o sus, cu degetele unite ca într-un cioc. Sfâșie aerul cu ea, aproape de fața fiului său.

– Fiind atât de mulți, nu pot fi niciodată numărați. Căsătoriți prin toate familiile nobile! Intrați în toate casele! Îi am pe blestemații de scoțieni care-și înfig ghearele în coastele mele, jefuind Anglia, arzând satele de pe pământurile mele. Dacă nu mă împotrivesc, dacă las să treacă măcar un anotimp fără a-i ucide pe tinerii trimiși la mine ca să mă pună la încercare, o să vină în sud ca un puhoi revărsat dintr-un stăvilar rupt. Ce s-ar face Anglia atunci, fără brațul lui Percy care să o slujească? Dar familiei Neville nu-i pasă câtuși de puțin de toate astea. Nu, își aruncă puterea și bogăția spre York, *cățelandrul* acela. Se ridică, ținut în palme de Neville, în vreme ce titlurile și proprietățile noastre sunt furate.

– Păzitor al Hotarului de Vest, murmură plictisit fiul său.

Auzise jelaniile tatălui său de multe ori înainte. O furie adâncă se citea în privirea contelui.

– Unul dintre multe. Un titlu care ar fi trebuit să aparțină fratelui tău, odată cu o mie cinci sute de lire pe an, până când i-a fost dat aceluia *Neville*, Salisbury. A trebuit să înghiț și asta, băiete. Am înghițit-o și când a fost făcut cancelar, în vreme ce regele meu visează și doarme, iar Franța a fost pierdută. Am înghițit atât de multe din partea lor, încât m-am săturat deja.

Bătrânul îl trăsesese pe fiul său atât de aproape, încât fețele lor aproape că se atingeau. Îl sărută pe Thomas scurt, pe obraz, dându-i apoi drumul. Dintr-un vechi obicei, verifică încă o dată încăperea, deși erau singuri.

– Prin vene îți curge sânge de Percy, Thomas. Cu timpul, va copleși ceea ce ai moștenit de la mama ta, după cum și eu îi voi scoate pe Nevilli de pe pământul meu. Mi s-au dat mie pe mână, Thomas, înțelegi? Prin voia Domnului, mi s-a oferit o șansă de

a lua înapoi tot ce au furat. Dacă aş fi cu douăzeci de ani mai tânăr, l-aş lua pe Windstrike şi i-aş izgoni chiar eu, dar... acele vremuri s-au dus.

Ochii bătrânului erau aproape febrili când privi în sus spre fiul lui.

- Trebuie să fii mâna mea dreaptă acum, Thomas. Trebuie să fii spada şi biciul meu.

- E o onoare pentru mine, murmură Thomas, cu glasul frânt.

Fiind doar cel de-al doilea fiu, ajunsese în floarea vârstei bucurându-se de puţină afecţiune din partea bătrânului. Fratele său mai mare, Henry, trecuse hotarele Scoţiei, în fruntea a o mie de oameni, ca să atace şi să pârljolească şi să slăbească toate clanurile sălbatice. Thomas se gândi la el şi-şi dădu seama că absenţa lui Henry era singurul motiv pentru care tatăl său îi dăduse atenţie. Nu mai avea pe cine să trimită. Cu toate că această concluzie îl umplea de amărăciune, nu putea rezista ispitei de a arăta de ce era în stare singurului om căruia îi permitea să-l judece.

- Henry are cei mai buni dintre luptătorii noştri, zise tatăl lui, în ton cu gândurile sale. Şi trebuie să țin nişte oameni puternici la Alnwick, în caz că vicleanul de Douglas îi scapă fratelui tău şi vine în sud să siluiască şi să fure. Piticania asta nu are plăcere mai mare decât să fure ce-i al meu. Jur că...

- Tată, n-am să dau greş, zise Thomas. Câţi vin cu mine?

Tatăl său se opri, iritat că fusese întrerupt. Apoi continuă:

- Şapte sute, ceva pe-acolo. Două sute de soldaţi, dar restul sunt cărămidari, fierari şi oameni simpli, înarmaţi cu arcuri. Îl vei avea pe Trunning alături, iar dacă ai ceva minte, îl vei lăsa să te sfătuiască şi să-l ascuţi cu luare-aminte. Cunoaşte împrejurimile Yorkului şi-i cunoaşte şi pe oameni. Poate, dacă nu ți-ai fi petrecut atât de mult din tinereţe cu băutura şi târfele, nu m-aş fi îndoit de tine. Fir-ar! N-o pune la suflet, băiete. Trebuie să mă reprezinte fiul meu, să le dea curaj oamenilor. Însă aceştia sunt

oamenii *mei*, nu ai tăi. Ia-te după Trunning. N-o să te ducă într-o direcție greșită.

Thomas se înroși, înfuriindu-se tot mai mult. Gândul că doi bătrâni puseseră la cale vreo șmecherie împreună îl umplu de nervi, iar tatăl său observă asta.

- Ai înțeles? se răsti contele Percy. Ține seama de Trunning. Acesta-i ordinul meu pentru tine.

- Am înțeles, zise Thomas, străduindu-se din greu să-și ascundă dezamăgirea.

Pentru o clipă, se gândise că tatăl său i-ar fi putut încredința comanda, în loc să-l pună pe fratele lui sau altcineva să vegheze asupra sa. Simțea pierderea a ceva ce nu avusese niciodată.

- Îmi spui atunci unde trebuie s-o iau la drum pentru tine sau trebuie s-o aflu de la Trunning? spuse Thomas cu încordare în glas.

Gura tatălui său se țuguie ca răspuns, amuzat și disprețuitor:

- Ți-am spus să n-o pui la suflet, băiete. Ai o mână dreaptă bună și ești fiul meu, însă nu ai experiență la comandă, în afară de vreo câteva încăierări. Oamenii nu te respectă așa cum o fac cu Trunning. Cum ar putea? A luptat douăzeci de ani, atât în Franța, cât și în Anglia. O să aibă grijă de tine.

Contele aștepta un semn că fiul său acceptase acest punct de vedere, însă Thomas se încruntă, rănit și furios. Contele Percy clătină din cap și continuă:

- Mâine are loc o căsătorie Neville, Thomas, la Tattershall. Clanul mamei tale se lăcomește să mai prindă pe cineva în mreje. Cocoșelul acela băgăreț, Salisbury, va fi și el acolo, să-și vadă fiul căsătorindu-se. Vor fi liniștiți, încântați să ducă o nouă mireasă pe moșia lor, la conacul Sheriff Hutton. Omul meu mi-a povestit tot, riscându-și pielea să ajungă la mine la timp. L-am plătit bine pentru asta, fii sigur. Acum ascultă. Vor fi călare și pe jos, grup vesel de nuntași, mergând încet, înapoi spre ospăț, într-o

Respect pentru oameni și cărți

zi frumoasă de vară. Iar tu vei fi acolo, Thomas. Îi vei doborî la pământ, nelăsând pe niciunul în viață. Asta-i porunca mea pentru tine. Ai priceput?

Thomas înghiți cu noduri în timp ce tatăl lui îl privea. Conte de Salisbury era fratele mamei sale, fiii acestuia fiind verișorii lui. Thomas se gândise că va fi trimis peste vreo ramură mai mărunță a familiei Neville, nu chiar peste însăși rădăcina și capul întregului clan. Dacă înfăptuia lucrurile așa cum i s-a spus, își făcea mai mulți dușmani de sânge într-o singură zi decât în întreaga sa viață de până atunci. Dar chiar și așa, dădu din cap, nefiind în stare să se încreadă în vocea lui. Gura tatălui său se strâmbă cu acreală, la vederea slăbiciunii și nehotărârii fiului său.

- Băiatul lui Salisbury se însoară cu Maud Cromwell. Știi că unchiul ei deține conacele Percy, refuzându-mi revendicările asupra lor. Se pare că-și închipuie că poate să dea moșiile mele ca dotă pentru Nevilli, că au ajuns atât de puternici încât voi fi obligat să renunț la plângerile și procesele mele împotriva lui. Te trimit ca să le arăți dreptatea. Să le arăți autoritatea nesocotită de Cromwell, în timp ce caută o pulpană mai mare după care să se ascundă! Ascultă-mă acum. Ia-i pe cei șapte sute de oameni ai mei și ucide-i pe toți, Thomas. Asigură-te că nepoata lui Cromwell se numără printre morți, ca să-i pot pomeni numele când l-oi întâlni pe unchiul ei îndoliat la Curtea regelui. Ai priceput?

- Bineînțeles că am priceput! răspunse Thomas cu asprime.

Cu mâinile tremurând, privea cu ură la tatăl său, însă nu mai suporta să vadă disprețul bătrânului la primirea unui refuz. Strânse din dinți, hotărârea era luată.

Se auzi o bătaie în ușă, în spatele lui Thomas, făcându-i pe amândoi să tresară ca niște complotiști prinși asupra faptului. Thomas se dădu la o parte pentru a o lăsa să se deschidă, pâlind la vederea mamei sale stând în ușă.

Contele se îndreptă de spate, umflându-și pieptul.